

РЕШЕНИЕ

№ 299

гр. София, 05.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 113 СЪСТАВ, в публично заседание на пети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ИЛИНА В. ЗЛАТАРЕВА
МИТЕВА**

при участието на секретаря **ГЕРГАНА ИВ. ДАНАИЛОВА**
като разгледа докладваното от **ИЛИНА В. ЗЛАТАРЕВА МИТЕВА**
Гражданско дело № 20221110156263 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 124 и сл. ГПК.

Предявени са отрицателни установителни искове с правно основание чл. 124 ГПК за признаване за установено, че между ищеца „Вуелта България“ ЕООД и ответника В. И. В. не е възникнало трудово правоотношение през м. март 2020г., както и че на В. И. В. не се дължи трудово възнаграждение за положен труд в същия месец в размер на 110 лева.

В исковата молба ищецът твърди, че ответникът В. И. В. е депозирал множество сигнали и жалби до различни институции, с оглед на които спрямо него са предприети проверки от НАП и НОИ, засегнали правната сигурност на „Вуелта България“ ЕООД, както и наложило отделянето на финансов и персонален ресурс. Сочи, че с влизане в сила на Решение № 595/25.01.2022 г. по адм. д. № 8530/2021 г. на Върховният административен съд е отхвърлена като неоснователна жалбата му срещу дадените вследствие на проверките задължителни предписания по т. 1, т. 2 и т. 3 от протокол за извършена проверка с изх. № ПР2010847 от 12.03.2021 г. по описа на Дирекция „Инспекция по труда“ – Русе. Непосредствено след това били предприети отново действия от страна на ответника по сезиране на различни държавни институции, които пряко касаели ищеца и представлявали нови факти и обстоятелства, обуславящи предявяване на настоящите установителни претенции. Заявява, че ответникът не е постъпил на работа, не се е явил в деня, определен му за постъпване на работа и не е представил документите, необходими при постъпването. Допълва, че с ответника не е постигнато съгласие по размера на дължимото възнаграждение и за начина на определянето му, както и че въобще не е налице претиран от него труд, което да обуслови дължимост на претендираното от него възнаграждение. С тези доводи излага, че не е възникнало трудово правоотношение през м. март 2020г. с ответника, както и че на същия не се дължи трудово възнаграждение за положен труд в същия месец в размер на 110 лева.

Извън срока по чл. 131 ГПК ответникът е депозирал писмен отговор на исковата молба, с който оспорва предявените искове като неоснователни.

Съдът, като взе предвид доводите на страните и въз основа на събраните по делото

доказателства приема следното **от фактическа и правна страна:**

По допустимостта на предявените иски

В чл.357 ал.1 КТ като трудови са определени споровете за възникването, съществуването, изпълнението и прекратяването на трудовите правоотношения, т.е. от съдържащите се в цитираната правна норма хипотези следва изводът, че е уредено предявяването на установителен иск за възникването или съществуването на трудово правоотношение, респективно трудов договор. Правната норма е ясна, няма законова пречка съществуването на трудовото правоотношение, да бъде предмет на установителен иск и в това отношение не е имало колебания в съдебната практика. Според съдържащото се в чл. 357, ал. 1 от КТ легално определение, спорът е трудов, в случая той има за предмет субективни права и задължения по трудово правоотношение, във връзка с неговото съществуване. Производството по чл.405-а КТ не изключва предявяването на иска пред съда. В този смисъл са и приетите разрешения в многобройни решения на ВКС, постановени по реда на чл.290 ГПК и представляващи задължителна съдебна практика:, в т.ч. решение № 482 от 24.06.2010 г. по гр. д. № 5338/2008 г., IV г. о., решение № 450 от 16.06.2010 г. по гр. д. № 140/ 2009 г., IV г. о., решение № 251 от 3.05.2009 г. на ВКС по гр. д. № 173/2009 г., IV г. о., решение № 570 от 25.10.2010 г. по гр. д. № 179/ 2009 г., IV г. о., решение № 666 от 4.11.2010 г. по гр. д. № 331/2009 г., IV г. о. решение № 369 от 29.04.2010 г. по гр. д. № 462/ 2009 г., IV г. о., решение № 458 от 29.06.2010 г. по гр. д. № 1526/ 2009 г., IV г. о., решение № 294 от 29.11.2013 г. по гр. д. № 292/2012 г., III г. о., и много други. В този смисъл са налице решения на състави на ВКС и при действието на отменения ГПК -решение № 1187 / 24.10.2009 г. по гр. д. № 1018/2005 г., II г. о., решение № 1357 / 22.12.2008 г. по гр. д. № 4637/2007 г., IV г. о. Ето защо съдът приема, че предявените иски са допустими и подлежат на разглеждане по същество.

По основателността на исквете

В тежест на ответника е да установи при условията на пълно и главно доказване съществуването на валидно трудово правоотношение с ищеца, по което в изпълнение на поетите задължения е престира в негова полза труд съобразно уговореното през м. март 2020 г., като за „Вуелта България“ ЕООД е възникнало задължение да му заплати трудово възнаграждение в процесния размер от 110 лева.

Ответникът не е ангажирал никакви доказателства по делото във връзка с така разпределената му доказателствена тежест в процеса.

По аргумент от чл. 302 ГПК Решение № 595 от 25.01.2022г. по адм. дело №8530/2021г. по описа на Върховния административен съд на Република България, Шесто отделение е задължително за гражданския съд по въпроса относно това дали дадените задължителните предписания, на „Вуелта България“ ЕООД по т.1, 2, 3 от протокол за извършена проверка с изх. № ПР2010847 от 12.03.2021г. по описа на Дирекция „Инспекция по труда“- гр. Русе, които имат характера на индивидуален административен акт, са валидни и законосъобразни. Ето защо и доколкото с цитираното съдебно решение жалбата на ищеца в настоящето производство е отхвърлена, настоящия съдебен състав е обвързан от изводите на ВАС за това, че валидно и законосъобразно Инспекцията по труда- гр. Русе е указала на „Вуелта България“ ЕООД да изпрати до ТД на НАП корекция на подаденото уведомление по чл. 62, ал. 5 КТ за заличаване на трудовото правоотношение с В. И. В., да му начисли трудово възнаграждение за отработените дни през месец март 2020г. и да му заплати същото. Цитираното решение, обаче, не се ползва с обвързваща сила относно материалното правоотношение между страните по делото, възникването на което не се установява от ответника, носещ доказателствената тежест в настоящето производство. По делото не е представен трудов договор между страните, не е установено изпращането на уведомлението по чл. 62, ал. 3 КТ от страна на работодателя и започване изпълнението на работата от страна на служителя в срока по чл. 63, ал. 3 КТ. Не са установени съществени елементи на

евентуално съществувалото трудово правоотношение между страните, в т.ч. уговореното работно време и трудово възнаграждение и реалното престиране на работна сила от страна на ответника.

Ето защо и с оглед на правилата за разпределението на доказателствената тежест в процеса съдът приема, че следва да уважи предявените отрицателни установителни искиове като основателни.

По разноските:

Предвид изхода на спора право на разноски има само ищецът. Същият е представила доказателства за сторени разноски в размер на 130 лв. за платена държавна такса по делото, които му се следват от ответника

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените от „ВУЕЛТА БЪЛГАРИЯ“ ЕООД с ЕИК 117607906 отрицателни установителни искиове с правно основание чл. 124, ал. 1 ГПК вр. с чл. 357 КТ, че между ищеца „Вуелта България“ ЕООД и ответника **В. И. В. с ЕГН ******* с адрес не е възникнало трудово правоотношение през м. март 2020г., както и че на В. И. В. не се дължи трудово възнаграждение за положен труд в същия месец в размер на 110 лева.

ОСЪЖДА В. И. В. с ЕГН ***** с адрес да заплати на „ВУЕЛТА БЪЛГАРИЯ“ ЕООД с ЕИК 117607906 на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от **130 лв.** за разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____